

ดวงตาของเธอมีสีฟ้าอมม่วงเพียงเขา
ชีวิตของเธอเป็นของเขาเท่านั้น
หากันใจเขา...เธอเป็นได้ค่าจ้างของหญิงในดวงใจ!!!

Love Spell...ต้องบนตร์รักใจ

อัมรินทร์ (Clear Ice) เขียน

Dreamland of love
Love Spell...ต้องมนตร์กลใจ
อะมีราห์ เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-974-7446-58-6

ออกแบบปก RefusedEsign

ภาพประกอบ Monto RPG

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

มนตรีดำ พันธสัญญาปีศาจ ชีวิตอมตะ การแลกเปลี่ยนดวงวิญญาณ กับสิ่งที่ต้องการ ความเจ็บปวดแสนสาหัสทุกคืนเดือนมืด...สิ่งเหล่านี้มี ลักที่คนที่พร้อมจะก้าวเข้าไปหาด้วยความเต็มใจ หากคอร์เทสเป็นหนึ่งในนั้น ชายหนุ่มยอมแลกทุกสิ่ง ยอมสูญเสียทุกอย่างแม้แต่ตัวตน เพียงเพื่อ สิ่งเดียว...หญิงอันเป็นที่รัก

แม้กาลเวลานับร้อยปีที่หมุนผ่านไปไม่อาจทำให้เขาเปลี่ยนใจได้ หาก แน่ใจหรือ...ว่ามันจะเป็นเช่นนั้นไปตลอดตราบนาน

มาร่วมลุ้นกันว่าความรักจะสามารถเอาชนะทุกสิ่งทุกอย่างได้หรือไม่ ...แม้แต่จิตใจที่ตั้งมั่นแน่วแน่อยู่คู่กับชีวิตอมตะของพ่อมดหนุ่มรูปงาม

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ตัวอย่าง

ประวัตินักเขียน

หลายๆ คนคงจะพอรู้จักกันมาบ้างแล้วว่า ‘อะมีราห์’ ไม่ใช่ นักเขียน หน้าใหม่ใสกิ๊งของแจ่มใสแต่อย่างใด ดังนั้น...ถึงแม้ยากจะปลอมตัวให้ดู อ่อนเยาว์และกลมกลืนก็คงไม่เนียน (ฮา) เลยเลยไว้เสียก่อนเลยว่า ‘อะมีราห์’ เป็นร่างแปลง เอ้ย เป็นอีกนามปากกาหนึ่งของ ‘Clear Ice’ หรือ ‘ภูวดี ตูจินดา’ นั่นเอง

อะมีราห์เกิดที่กรุงเทพฯ ตอนเรียนอยู่ชั้น ม.5 บังเอิญสอบชิงทุน ของกระทรวงวิทยาศาสตร์ได้ เลยย้ายถิ่นฐานไปติดเกาะเล็กๆ ในทวีปยุโรป หรือเรียกอีกชื่อว่าประเทศอังกฤษ ำเรียนอยู่หลายปี จนในที่สุดก็สำเร็จปริญญาเอก ตอนนีทำงานรับราชการใช้ทุนอยู่ (ซิกๆ)

ที่ชอบเป็นที่สุดดูยาเสพติดก็คือท่องเที่ยว อ่าน-เขียน-แปลหนังสือ กิน และนอน ^^

ชื่อ ‘อะมีราห์’ ได้มาตอนเขียนเรื่อง ‘หัวใจลับฟ้า...ที่คาบรี’ ลงเป็น ตอนๆ ในนิตยสารกุลสตรี ตอนนั้นทางนิตยสารได้ให้คำแนะนำว่าน่าจะ ใช้นามปากกาที่สะกดเป็นภาษาไทย เลยนึกถึงเรื่อง ‘ลิขิตหัวใจ...ด้วย ไฟรัก’ ซึ่งเป็นผลงานของนักเขียนที่สุมหัวกันเขียนท้าคน Clear Ice เขียน เรื่อง ‘อัศวินแห่งทะเลทราย’ นางเอกของเรื่องชื่อ ‘ไอริน’ มินิวัลย์ (เสียวๆ) เหมือนผู้เขียนหลายอย่าง และในเรื่องพระเอกเรียกนางเอกว่า ‘อะมีราห์’ จึงเอามาใช้เป็นนามปากกาเสียเลย แถมคำว่า ‘อะมีราห์’ หรือ ‘Ameerah’ ยังมีคำแปลอันแสนโรแมนติกตามภาษาอารบิกว่า ‘เจ้าหญิง’ ซึ่งผู้เขียนคิด (เอาเอง) ว่าเหมาะกับซีรีส์สุดเก๋ Dreamland of Love เป็นที่สุดด้วย โหะๆ

ฝากผลงานเรื่อง ‘สุดฝันทราย ปลายฝั่งฟ้า’ และ ‘ผจญภัยใน ห้วงฝัน’ ผลงานก่อนหน้านี้ไว้ด้วยนะคะ ถ้าอ่านแล้วมีความคิดเห็น คำแนะนำ ดิชมอย่างไร แวะคุยกันได้ที่เว็บไซต์ของ สนพ. แจ่มใส หรือ ฝากไว้ที่ Blog ของผู้เขียนก็ได้ละ ที่ <http://clear-ice.bloggang.com> ^^

ตัวอย่าง

บทที่ 1

ตัวอย่าง

ผืนฟ้ายามราตรีถูกรอบคลุมด้วยเมฆสีเทาเข้ม ซ่อนดวงดาวนับล้านเอาไว้ด้านหลัง เหลือเพียงพระจันทร์เต็มดวงที่ส่องแสงสว่างสีขาวนวลผ่านช่องว่างระหว่างม่านเมฆลงมายังเบื้องล่างเพียงจางๆ แมกไม้ในสวนสาธารณะโบตาเนสที่ในตอนกลางวันแลดูสดใสด้วยสีสนั่นละลานตาของกลีบดอกไม้สารพัดพันธุ์ ซึ่งเบ่งบานแซมกับสีเขียวขจีหลากหลายเฉดของใบไม้ กลับกลายเป็นเงาตะคุ่มทะมึนดำ กางกิ่งก้านที่คล้ายกรงเล็บเอื้อมเข้าหา

ประตูทางเข้าถูกเจ้าหน้าที่ปิดล็อกด้วยแม่กุญแจตัวโตไปตั้งแต่ก่อนตะวันตกดิน หากนั่นไม่ใช่สิ่งที่จะกั้นขวางร่างของชายสูงใหญ่สมส่วนในชุดเสื้อโค้ตสีเข้มที่กึ่งลากกึ่ง 'หิ้ว' ร่างที่เตี้ยและอ้วนกว่ามาหยุดยืนอยู่ด้านนอกได้

มือที่หุ้มด้วยถุงมือหนังบางๆ ยกขึ้นเหนือแม่กุญแจ เรียวปากบางขมุกขมิบเป็นประกายไร้เสียง ดวงตาสีเทาอ่อนจางทอประกายประหลาดในความมืด จู่ๆ แสงไฟสีฟ้าอมเขียวก็วาบขึ้น ตามด้วยควันสีขาวที่ลอยขึ้นสู่เบื้องบน พลันแม่กุญแจเหล็กแข็งแรงตัวนั้นก็เหลือเพียงผงขี้เถ้าที่

ปลิวหายไปกับสายลม

ดวงตาบนใบหน้าอวบอูมเหลือกโตกลอกไปมาอย่างหวาดหวั่น ปากแห้งผากจนตกละเก็ดอำพะงาบๆ คล้ายกับกำลังตะโกนขอความช่วยเหลือ แต่ไม่มีเสียงใดหลุดลอดจากลำคอ รวากับเส้นเสียงถูกบีบแน่นจนไม่สามารถทำหน้าที่ของมันได้ ขณะที่ตัวเองถูกลากลึกเข้าไปในสวนสาธารณะที่เงียบกริบราวสุสาน...ลึกเข้าไปทุกที

ความเงียบรอบด้านทำให้เสียงของร่างอ้วนที่ถูก 'โยนทิ้ง' ลงกับพื้นกรวดดังกังวานไปทั่วบริเวณ ชายในชุดเสื้อโค้ตสีดำยืนคร่อมคนที่พยายามตะเกียกตะกายหนีออกห่างอย่างไร้ผล เขาค่อยๆ โน้มตัวลงช้าๆ มือในถุงมือหนังยื่นออกไปเบื้องหน้า สบัดข้อมือเพียงนิดเดียว ปากที่อำพะงาบๆ มาตลอดทางก็หลุดเสียงแหลมสูงออกมาจนได้

"ปล่อยเข้าไปเถอะ ข้าไม่รู้อะไรจริงๆ"

"ปล่อยเจ้า..." มุมของริมฝีปากบางเฉียบบิดขึ้นเป็นรอยเยาะ ดวงตาสีเทาจางบนใบหน้าขาวจนเกือบซีดทอประกายกราดเกรี้ยว ทั้งๆ ที่เสียงที่เปล่งออกมาราบเรียบ นุ่มนวล รวากับเสียงกระซิบของสายลม ลำเนียงอันเนิบนาบไหวพริ้วคล้ายเสียงสูงต่ำจากเครื่องดนตรีบ่งบอกว่าเป็นคนในตระกูลสูงส่ง "...ทำไมข้าจะต้องปล่อยเจ้า ในเมื่อเจ้าเป็นคนสะกดรอยตามข้ามาเอง...มิใช่หรือ"

"ชะ...ข้า เพียงทำตามข้อแลกเปลี่ยนเท่านั้น..."

"ข้อแลกเปลี่ยน..."

คนฟังทวนคำพลาบพลาคิ้ว หนึ่งคิดเพียงชั่วครู่ก็กำมือข้างหนึ่งออกทันใดนั้นแสงไฟสีฟ้าอมเขียวก็ลอยอย่างเชื่องช้าจากปลายนิ้วทั้งห้า กลายเป็นสายไฟเรืองแสงที่คล้ายมีชีวิต ตรงเข้าไปเปิดเสื้อคลุมด้านหน้าของคนบนพื้นออกมา ตามด้วยการกระชากเสื้อขึ้นตอกโดยแรงจนกระตุ่มกระเด็น กระดอนไปตกอยู่ด้านข้าง บนแผงหน้าอกที่ปกคลุมไปด้วยขนหยิกหนายังพอมองเห็นรอยประทับซึ่งเป็นรอยฝ่ามือสีแดงดุจสีเลือด ตรงกึ่งกลาง

มีรอยสักรูปอีกากำลังกางปีกกว้าง ดวงตาสีแดงจุดเล็กๆ ของมันเปล่งประกายอยู่ท่ามกลางสีมืดมิดของสีด้ามองตรงมาอย่างประสงคร้าย

"สัญญาปีศาจของวาสโก!"

ชายหนุ่มอุทานในลำคออย่างรังเกียจและเคียดแค้น เขายกมืออีกข้างขึ้นเหนือศีรษะของคนทีนอนพับพบบอยู่ ร่างอ้วนก็แข็งทื่อไม่ต่างอะไรกับท่อนไม้ ลำคอและเส้นเสียงคล้ายถูกบีบเอาไว้อีกครั้ง ส่วนอีกมือหนึ่งที่เหลือบังคับให้สายเรืองแสงทั้งห้าทะลวงลึกเข้าไปในรอยประทับ

เจ้าของร่างซึ่งถูกใช้เป็นสมรภูมิประลองเวทกระตุกลั่นเป็นระยะๆ ดวงตาเบิกโพลงด้วยความทรมานแสนสาหัส เหงื่อกาฬไหลจนหน้าผากและเสื้อผ้าเปียกโชก ปากอ้าค้างราวกับพยายามกรีดร้อง แต่เสียงที่หลุดลอดออกมามีเพียงเสียงหายใจหอบเท่านั้น

อีกาอ้าปากกว้าง พยายามจิกตอบโต้สิ่งแปลกปลอมที่ก้าวล่วงเข้ามาโจมตี แต่สายเรืองแสงสี่สายสามารถโอบมัดอีกาที่กระพือปีกอย่างทรมานหุรายเอาไว้ได้ไม่ยากนัก ส่วนสายสุดท้ายตัวครอบคอบของอีกา กระหวัดส่วนปลายเข้าหากัน ผูกแน่นเป็นปมใหญ่ รูดลึกในหัวงล่อมเล็กลงเรื่อยๆ จนสุดท้ายลำคอของอีกาในรอยสักก็หักพับ เป็นผลให้รอยสักเลื่อนหายไปราวกับไม่เคยมีอยู่ตรงนั้นมาก่อน แล้วทุกอย่างก็กลับคืนสู่ความสงบอีกครั้ง

เนิ่นนานกว่าคนที่นอนอยู่กับพื้นจะสามารถขยับตัวลุกขึ้นนั่งได้ เหยหนามองคนที่ค่อยๆ ยอบตัวลงนั่งคุกเข่าข้างหนึ่งตรงหน้าด้วยสายตาเลื่อนลอยราวกับดวงวิญญาณเพิ่งถูกปลดปล่อยไป

"เจ้าชื่ออะไร" เสียงที่ถามไถ่ยังคงนุ่มนวลไม่ต่างจากเดิม

"บะ...เบอร์นันโด" เจ้าของชื่อตอบตะกุกตะกัก ชาติๆ หายๆ แต่ยังคงพอจะฟังได้ชัดเจน

"แล้วข้าล่ะ ชื่ออะไร"

"ทะ...ท่าน...ชื่อ คอรัเทส..."

"ถูกต้อง" ริมฝีปากบางคลี่เป็นรอยยิ้มจางๆ แต่ดวงตาวาววับ
"เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ข้าฟังที"

ประโยคคำสั่งแสนสุภาพที่มาพร้อมกับรอยยิ้มละไมไม่ได้ทำให้
คนถูกสั่งรู้สึกโล่งใจขึ้นเลยแม้แต่น้อย ร่างกายที่ห่อหุ้มด้วยเสื้อโค้ตขนสัตว์
ตัวบางลั่นเทา จะเป็นเพราะสายลมเย็นเยือกของต้นฤดูหนาว หรือ
แวตาสีเทาจางของคนตรงหน้า หรือทั้งสองอย่าง คงมีแต่เจ้าตัวเท่านั้น
ที่รู้อยู่แก่ใจ

"ระ...เรื่อง...เรื่องอะไร"

"เจ้าพบกับวาสโกได้ยังไง สัญญาแลกเปลี่ยนคืออะไร"

เบอร์นันโดกลืนน้ำลายลงคออย่างฝืดเคือง ลำคอแห้งผากดุจผืนทราย
ขาดฝน แต่สายตาทรงอำนาจที่มองมาอย่างคาดคั้นทำให้เขาจำต้อง
พยายามฝืนตอบคำถามออกมาจนได้

"ไฟไหม้บ้านข้า ข้าติดอยู่ในกองเพลิงกับเมียและลูก ข้าดิ้นรนจน
สิ้นหวัง สวดอ้อนวอนไม่ว่าจะเป็นต่อพระเจ้าหรือปีศาจ ให้ข้าและครอบครัว
รอดชีวิตออกไปได้ ขณะที่เมียบอกลูกข้าสลบไปเพราะความร้อนและ
ควันไฟ จู่ๆ ก็มีร่างหนึ่งปรากฏขึ้นท่ามกลางเปลวเพลิง เขาบอกว่าสามารถ
ทำให้ความปรารถนาของข้าเป็นจริง และมากกว่า..."

"รูปร่างหน้าตาเขาเป็นยังไง" เสียงนุ่มชัดขึ้นเบาๆ

"เอ่อ..." คนถูกถามอีกอึก กลอกตาไปมา ไม่แน่ใจว่าควรพูดออกไป
หรือไม่ "...เขาหน้าตาคล้ายท่านมาก เป็นชายร่างสูงใหญ่ ดูอายุรุ่นราว
คราวเดียวกัน เพียงแต่ผมสีดำสนิทของเขายาวเหยียดตรงถึงกลางหลัง
ไม่ได้หยักศกและตัดสั้นระเฟิงตันคอเช่นท่าน และดวงตาของเขาเป็น
สีเขียวดจุมรกต แหลมคมราวสัตว์ป่าแห่งราตรี"

คอร์เทสพยักหน้าน้อยๆ เป็นเชิงรับรู้ และโบกมือเป็นสัญญาณให้
คนตรงหน้าเล่าต่อ

"เขาบอกว่าตัวเองชื่อวาสโก เขาไม่เพียงสามารถช่วยข้าและครอบครัว

ให้รอดชีวิตจากเพลิงไหม้ได้เท่านั้น แต่ข้าจะร่ำรวยมากกว่าเดิมเสียอีก เพียงแค่ข้ายอมทำสัญญาแลกเปลี่ยน และทำงานเล็กๆ น้อยๆ ตามที่เขาสั่ง"

"สิ่งที่วาสโกต้องการเป็นการแลกเปลี่ยนยอมเป็นวิญญูณของใครสักคนหนึ่ง สองคน หรือมากกว่านั้น เขาไม่เคยมอบสิ่งใดให้ใครเปล่าๆ"

"เป็นวิญญูณของข้า" ชายร่างอ้วนตอบทันที

"ข้ารู้...ตราประทับอยู่บนร่างของเจ้า อีกาทัวนั้น มันกัดกินวิญญูณของเจ้าไปจนเกือบหมดสิ้นแล้ว"

"วาสโกให้เวลาข้าเจ็ดวัน...วันนี้เป็นวันสุดท้าย"

"วาสโกแลกวิญญูณของเจ้ากับชีวิตของเมียและลูก ความร่ำรวยแลกกับอะไร"

เบอร์นนโด้สูดลมหายใจอันหนาวเหน็บลึกเข้าไปในปอด "เลือดของท่านจำนวนหนึ่ง"

คอร์เทสเลิกคิ้วและหัวเราะเบาๆ ในลำคอ "คล้ายจะเล็กน้อยในความคิดของเจ้าเหลือเกินสินะ"

"ทะ...ท่านมอบให้ข้าได้หรือไม่" ชายผู้มีความร่ำรวยของครอบครัวเป็นเดิมพันพยายามเกาะเกี่ยวความหวังเส้นสุดท้ายเอาไว้

"เจ้ากำลังขอให้ข้ามอบชีวิตของข้าไปไว้ในกำมือของวาสโก เบอร์นนโด้...เจ้ากำลังพยายามฝืนชะตาชีวิต มันจะส่งผลให้มีแต่ความทุกข์ทรมาน"

"เมียและลูกข้าจะมีชีวิตอยู่อย่างร่ำรวย"

"โดยไม่มีเจ้า" คนพังกายและพูดต่อ "และเจ้าแน่ใจหรือว่าวาสโกจะรักษาสัญญา เขากระหายวิญญูณ ส่วนความร่ำรวยนั้น..."

คอร์เทสเว้นจังหวะเพื่อเอื้อมไปหยิบก้อนหินขนาดเท่ากำปั้นมาก่อนหนึ่ง ยกขึ้นใกล้ริมฝีปาก ลมหายใจสีทองถูกเป่าจากเรียวปากบางไปยังพื้นผิวของหินสีเทา ชั่วพริบตาหินนั้นก็กลายเป็นทองคำสุกอร่าม เขาส่งมันให้คนที่เบิกตาโตอย่างตื่นตะลึง

"...เป็นเพียงภาพลวงตา หินก็ยังคงเป็นหิน อีกเพียงไม่กี่วันมันก็จะกลับคืนสู่สภาพเดิม ขึ้นอยู่กับว่าวาสโกร้ายมนตร์เอาไว้นานแค่ไหน..." ดวงตาสีเทาหอบประกายสมเพช "...แต่ถ้าให้ข้าเดา คงจะไม่เกินเจ็ดวัน กระมัง"

เบอร์นนโดยกมือขึ้นกุมหน้าอก คู้ตัวลงอย่างเจ็บปวดแสนสาหัส "กะ...เกิดอะไรขึ้น"

"อีกผู้ครอบครองวิญญาณถูกฆ่าทำลายไป เจ้าเหลือเวลาอีกไม่นานนัก"

ชายร่างอ้วนพยายามเงยหน้าขึ้น ละล่ำละลักอ้อนวอน "ท่าน... ได้โปรด... ช่วยเหลือเมียและลูกของข้าด้วย ข้ายอมทำอะไรทุกอย่าง..."

ผู้ถูกขอร้องระบายลมหายใจบางๆ "ข้าเสียใจที่ไม่อาจทำตามได้"

"เพราะ...เพราะ...หะ...เหตุ...ใด"

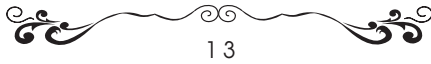
คอร์เทสยกมือขึ้นทางเหนือศีรษะของเบอร์นนโด ก่อนจะค่อยๆ ดึงนิ้วทั้งห้าเข้ามาช้าๆ ทันใดนั้นร่างอ้วนก็ชักกระตุก แสงจางๆ คล้ายกลุ่มควันถูกดึงออกจากปากที่อ้าค้าง รวมตัวกันเป็นลูกไฟก้อนกลมเล็กๆ บอบบางดังปุยเมฆลอยอยู่เหนือฝ่ามือ ร่างที่ชักกระตุกหยุดค้างและพุบลงกับพื้น เหลือเพียงร่างกายที่ไร้ลมหายใจ

"เพราะเมียและลูกของเจ้าเป็นคนที่จะต้องตายด้วยเปลวไฟแต่ต้น ส่วนวิญญาณของเจ้า...ก็เหลือเพียงเท่านี้ ไม่มีใครฟื้นชะตาชีวิตได้อย่างแท้จริงหรอก"

ชายหนุ่มพูดเบาๆ คล้ายรำพึงกับตัวเอง ขยับปลายนิ้วเพียงเล็กน้อย ลูกไฟนั้นก็ลอยเข้าปากและถูกกลืนหายไปในลำคอ เขาหลับตาลงครู่หนึ่ง แล้วก็ลืมตาขึ้นอีกครั้ง คิ้วหนาขมวดน้อยๆ อย่างครุ่นคิด

...วาสโกกำลังทำอะไร

ตลอดระยะเวลาที่ล่วงเลยผ่านไปสองร้อยปีที่ผ่านมา คอร์เทสพยายามไล่ล่าหาตัววาสโกแทบพลิกแผ่นดิน หากก็ไม่เคยประสบความสำเร็จ ไม่ว่าจะเข้า

ใกล้ความจริงแค่ไหน วาสโกก็หลบหนี หลีกเลี้ยง หายตัวไปได้ทุกครั้ง
แต่...คราวนี้กลับประกาศตัวด้วยการท้าทาย...
...เพราะเหตุใด

เสียงกึ่งไม้และใบไม้กระทบกันซึ่งดั่งขึ้นด้านข้างห่างออกไปกว่าสิบ
ก้าวหยุดความคิดของคอร์เทสลงเพียงเท่านั้น ดวงตาสีเทาจางเต็มไปด้วย
ความระแวงระวัง ฝืนเท้าแผ่วเบาารว้างสูงไว้หน้าหน้าพาให้เขาเคลื่อนไหวใกล้
ตำแหน่งที่มาของเสียงมากขึ้นทุกที

สิ่งที่แรกคิดว่าเป็นเพียงขยะหรือกองใบไม้แห้งที่ถูกกวาดรวมมา
เป็นกองไว้ใกล้พุ่มไม้ริมถนนรอยกรวดกลางสวน กลับเป็นร่างคุดคู้ของ
เด็กผู้หญิงในชุดกระโปรงขาววินสึมอๆ ที่ขณะนี้กำลังนั่งกอดเข้าด้วย
อาการสิ้นหาไปทั้งตัวอยู่

เมื่อชายหนุ่มเดินไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้า ก็ได้เห็นดวงตาสีฟ้ากระจ่าง
ที่เบิกกว้างอย่างตื่นๆ คล้ายกับกวางน้อยที่เพิ่งเห็นมนุษย์เป็นครั้งแรก มัน
ฉาบด้วยความสงสัยใคร่รู้ ตื่นเต้น และกลัวเกรงไปพร้อมๆ กัน

เขาย่อตัวนั่งลงข้างๆ เธอ ถามเสียงเรียบ "เจ้าเป็นใคร มาทำอะไรที่นี่"
คนถูกถามไม่ตอบ กลับถามย้อนกลับไปด้วยเสียงที่ใสราวระฆังแก้ว
"ท่าน...เป็นปีศาจจิ้งจอกหรือ"

"ปีศาจ" กระตุกยิ้มมุมปาก "เจ้าคิดว่าอย่างไรละ"

ศีรษะเล็กๆ ที่มีผ้าเก่าๆ คลุมเอาไว้ผกขึ้นลงแรงๆ จนผ้าผืนนั้น
เลื่อนตกไปด้านหลัง เผยให้เห็นผมที่เปราะโกลนเหนียวติดแน่นเป็น
กระจุกเป็นหย่อมๆ แต่ยังพอจะมีปอยผมหยิกเป็นลอนสลับลอนด์หลุดลุ่ย
มาปรกใบหน้าที่มอมแมมไปด้วยเศษดินและหญ้า

"ท่านต้องเป็นปีศาจแน่ๆ เพราะท่านฆ่าคนตัวอ้วนๆ คนนั้นและกิน
วิญญาณของเขา"

"ข้าไม่ได้ฆ่าเขา เขาใกล้ตายอยู่แล้ว แต่เจ้าพูดถูกอยู่หนึ่งข้อ" เขายก

มุ่มปากขึ้นเป็นรอยยิ้มนิดๆ "ข้ากินวิญญาณของเขาจริงๆ"

หัวใจของเธอขมวดเข้าจนแทบชิดกัน เอียงคอถามอย่างไร้เดียงสา
"ท่านจะกินวิญญาณของข้าด้วยไหม"

นั่นทำให้คนมองอดยิ้มอย่างเอ็นดูไม่ได้ "เจ้าไม่กลัวข้ากินวิญญาณ
ของเจ้านั้นหรือ"

"มันหมายถึงความตายหรือเปล่า"

"ก็...ท่านองนั้น เด็กอย่างเจ้ารู้จักความตายด้วยยังนั้นหรือ"

คนถูกถามส่ายหน้า "ข้าไม่แน่ใจ แต่มีคนบอกข้าว่ามันคือจุดสิ้นสุด
นำไปสู่ความว่างเปล่า และการเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง ข้าคิดว่าข้าไม่กลัวหรอก"

"ทำไมล่ะ"

"ถ้าความตายเป็นเช่นนั้นจริง มีหลายสิ่งที่น่ากลัวกว่า"

"เช่นอะไรบ้าง"

"ความหิวโหย ความหนาวเย็น ความอ้างว้าง"

เสียงเบาหวิวและดวงตาทะนุมนมองเกินวัยทำให้คอร์เทสถามต่อ
ด้วยเสียงที่อ่อนโยนขึ้น

"เจ้าชื่ออะไร"

"นี่น่า"

"เจ้าอายุเท่าไร"

"สิบสอง สิบสาม หรือสิบสี่" นี่น่ายกนิ้วผมบางขึ้นมาเล็กน้อยจะ
ส่ายหน้า ซ้อนตาขึ้นมองเขาอย่างอัปจน "ข้าไม่รู้หรอก ข้าเป็นเด็กกำพร้า"

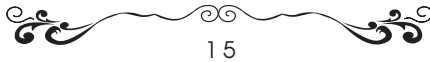
"เจ้ามาทำอะไรที่นี่"

"ข้าหนีออกจากบ้าน"

ชายหนุ่มเลิกคิ้วน้อยๆ "เด็กกำพร้าทำไมไม่มีบ้าน"

เด็กสาวยิ้มจนตาหยีคล้ายกำลังขบขันเต็มที่ "เด็กกำพร้าอาจไม่มี
พ่อแม่ก็จริง แต่มีบ้านและผู้ดูแล"

"ถ้าอย่างนั้น เจ้าหนีมาทำไม"

"ข้าเมื่อที่จะต้องไปขโมยของและถูกทูปตีเต็มทน" รีมฝีปากน้อยๆ
เชิดขึ้นก่อนจะขยับถาม "นี่...ท่านจะกินข้าหรือเปล่า"

"ข้าไม่มีเหตุผลอะไรที่จะกินเจ้า"

"ท่านจะฆ่าข้าไหม"

"ข้าไม่ฆ่าคนอย่างไรเหตุผลและความหมาย"

นี่น่าหัวน้ำลงอย่างงงวย "ถ้าอย่างนั้น ท่านจะทำอย่างไร"

"ข้าจะไปจากที่นี่" คอร์ทสตอบง่ายๆ พลังลุกยืนขึ้น หากเพียงขยับ
ขาได้ไม่ถึงก้าว ขาข้างหนึ่งก็ถูกมือเล็กๆ โอบกอดเอาไว้แน่น เขาก็มหัน
ลงมอง ได้เห็นใบหน้าที่เล็กๆ ที่มองสบตาอย่างตื้อตึง จึงกลืนหัวเราะและ
ถามออกไป "เจ้าต้องการอะไร"

"พาข้าไปด้วย ไม่อย่างนั้นข้าจะไปบอกผู้คนที่ท่านคือปีศาจ"

คนถูกขู่หัวเราะลั่นด้วยความรู้สึกขบขันแท้จริง "คิดหรือว่าจะมีคน
เชื่อเจ้า สมัยนี้ไม่มีใครเชื่อเรื่องไร้สาระอย่างฟอมต ปีศาจ หรือเวทมนตร์
กันแล้วนี่นา"

"แต่..." เด็กสาวลั้งเล "...มีคนตาย"

ชายหนุ่มยิ้มจางๆ "เขาไม่มีบาดแผลอะไร หมอจะบอกว่าเขาป่วยตาย"
"งั้น..."

เขาทรุดตัวนั่งลงอีกครั้ง ชะโงกหน้าไปจนชิดใบหน้านุ่มนวล "เจ้า
ไม่กลัวข้าขึ้นหรือ"

เธอส่ายหน้าแรงๆ "ท่านไม่เห็นจะน่ากลัวตรงไหน อีกอย่าง ข้ายอม
ตายมากกว่าจะยอมทนทิวหรือทนหนาวต่ออยู่ตรงนี้ พาข้าไปด้วย"

คอร์ทเสทพิจารณาเด็กสาวตรงหน้าเนิ่นนาน ไ่ไล่ตั้งแต่ดวงตาสีฟ้า
กลมโตที่สบตาเขาอย่างมีความหวัง จมูกโด่งปลายเชิดน้อยๆ รีมฝีปากบน
ที่ยักได้รูปรับกับริมฝีปากล่างอím และผมสีบลอนด์อ่อนหยิกเป็นลอน

อุปาทานทำให้เขาเห็นใบหน้าสวยซึ่งของใครอีกคนทาบทาบอยู่บนนั้น
ดวงตาสีเทาอ่อนจางปรากฏรอยปวดร้าวและเศร้าลึก หัวใจเจ็บแปลบ

ราวกับถูกเข็มลับพันที่มแทง

...ดวงตาและสีผมที่เหมือนกัน

...มาริชอล

เนิ่นนานกว่าที่ชายหนุ่มจะถอนหายใจยืดยาว ลูกขึ้นยืนอีกครั้งและ
พยักหน้าช้าๆ

"ถ้าเจ้าไม่กลัวก็ตามมา"

พูดแค่นั้นเขาก็หมุนตัวและเริ่มออกเดินไปตามถนนโรยกรวด
เงียบๆ

"จริงนะ" เด็กสาวถามอย่างดีใจ

แม้ว่าคนถูกถามจะไม่ได้เหลียวกลับมามองหรือให้คำตอบใดๆ
แต่ผีเท้าที่ไม่ได้เร่งรีบดูจะเป็นการยืนยันที่ดีอยู่แล้ว นี่น่ายิ้มกว้างและรีบ
วิ่งตามแผ่นหลังกว้างของร่างสูงใหญ่ไปทันที

บทที่ 2

ตัวอย่าง

คอร์เทสเดินนำเด็กสาวแปลกหน้าออกจากประตูสวนสาธารณะ ไปตามถนนเส้นเล็กที่ร้างผู้คน ก่อนจะเลี้ยวเข้าไปในถนนเดล ฮวนตาส อันเป็นถนนใหญ่สายสำคัญ มีทั้งศาลาว่าการของเมือง โบสถ์ หอสมุด โรงแรม ร้านอาหาร และร้านค้าต่างๆ เรียงรายมากมาย ในตอนกลางวัน จะคึกคักจนต้องเบียดเสียดกันเดิน สำหรับยามค่ำคืนเช่นนี้ แม้จะเงียบเหงา แต่ยังมีรถม้าสามล้อคันรอให้บริการอยู่ด้านหน้าของร้านค้า คาชา คาทาลิน่า ร้านอาหารชื่อดัง ซึ่งภายในยังคงจุดโคมไฟสว่างไสวและมีลูกค้ารับประทานอาหารอยู่หลายโต๊ะ

เมื่อเห็นว่ามีคนเดินตรงเข้ามาหา ชายวัยกลางคนในชุดเครื่องแบบทางกองขยาบลีเซียวเข้ม สวมทับด้วยเสื้อขนสัตว์ตัวหนายาวถึงเข่าสีเดียว กันที่ยีนกอดอกพิงรถม้าซึ่งจอดอยู่เป็นคันแรกรีบขยับตัวตรง ก่อนจะโค้งตัวลงและเอ่ยอย่างนอบน้อม

"รถม้าของเอลโดเรียยินดีรับใช้ขอรับ ข้าชื่อซาเม่ เป็นผู้ขับรถม้าคันนี้"

"ไปถนนซานตา พราโด"

"ได้ขอรับ"

ซาเม่ตอบอย่างกระตือรือร้นและรีบเปิดประตูรถม้าทันที เนื่องจากแถวนั้นเป็นย่านที่อยู่อาศัยของผู้มีฐานะ และลูกค้านี้ก็สูงส่ง มีใบหน้าหล่อเหลาคมคาย เลื้อยไค้ดตัวยาวลีซ้มนที่สวมอยู่นั้นถึงแม้จะเป็นแบบเรียบๆ แต่ดูจากเนื้อผ้าและการตัดเย็บด้วยสายตาที่คุ้นชินกับการสังเกตผู้คนทำให้รู้ได้ทันทีว่าเป็นของราคาแพง นี่เป็นลูกค้าจำพวกที่ทำให้หิบดีที่สุด แต่เขาก็ต้องงั้นไป เพราะแทนที่ชายหนุ่มจะขึ้นรถม้า กลับยืนนิ่งเฉย เบือนหน้ากลับไปทางด้านหลัง ออกเสียงเรียกเด็กผู้หญิงตัวพอมแห่งแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าเก่าขาด ดูสกปรกเหมือนเด็กไร้บ้าน ซึ่งยืนตัวลีบห่างออกไปเกือบสิบก้าวด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลทว่าราบเรียบ

"นี่นา มาลี"

ดวงตาสีฟ้ากระจ่างบนใบหน้าเล็กมอมแมมเบิกกว้าง หันไปทางคนเรียกทีหนึ่ง แล้วเปลี่ยนกลับไปจ้องรถม้าสีดำสนิท ซึ่งพอมองผ่านประตูที่เปิดค้างอยู่จะสามารถมองเห็นเบาะนั่งที่บุด้วยกำมะหยี่สีแดงได้ชัดเจน เทียมด้วยผ้าพวงฟีสีน้ำตาลขนมันขลิบทบแต่งด้วยฟุสซีเขียวอยู่เบื้องหน้า

มันดูหรูหราจนความมั่นใจของนีน้าลั่นคลอน เธอกลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่ กำมือแน่น ขยับเท้าก้าวเข้าไปอย่างเชื่องช้าและขัดเขิน ปรายตาไปทางคนขับรถม้าซึ่งปิดสีหน้าหงุดหงิดและไม่ไว้วางใจได้ไม่มิดชิดนัก แล้วเงยหน้าขึ้นมองคอร์เทสอย่างไม่แน่ใจ

"ขึ้นรถ"

สีหน้าของเด็กสาวเหยลงเล็กน้อยขณะที่ทำตามคำสั่ง ด้วยการปีนขึ้นบันไดสองชั้นเล็กๆ เข้าไปนั่งสงบเสงี่ยมอยู่บนเบาะด้านใน

"ท่านครับ" ซาเม่เรียกเบาๆ ด้วยความเกรงใจ "เอ้อ..."

ชายหนุ่มเปิดยิ้มให้จางๆ อย่างเข้าใจ "ข้าจะจ่ายค่าทำความสะอาดให้เจ้าเป็นพิเศษ"

"ขอรับ"